

Arrest

nr. 134 846 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 29 maart 2006 aangekomen in België. Verzoeker heeft de asielprocedure doorlopen. Het vluchtelingenstatuut is niet toegekend.

Op 5 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid (thans 9*bis*) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Op 2 april 2012 is de beslissing ingetrokken en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 23 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van mevrouw M.C. van Belgische nationaliteit.

Op 13 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.01.2014 werd ingediend door:

Naam: S. Voornaam: O. Nationaliteit: Guinee Geboortedatum: (...)1980 Geboorteplaats: N'zoo,lola

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de periode 28.10.2013-22.12.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode tewerkgesteld was via interimarbeid

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel tewerkgesteld via interimarbeid. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van enkele maanden worden aangetoond en er verder g een enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht, is met de voorgelegde documenten niet aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel betreffende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, 40ter, 42, § 1 en 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In zijn beslissing tot weigering, oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Heer S. niet kan genieten van een verblijfsvergunning van meer dan 3 maanden als familielid van een Belgische onderdaan wegens het feit dat deze laatste niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten in de zin van het artikel 40ter van de wet van 15.12.80.

Doch, verzoeker betwist dat zijn partner, Mevrouw C. M. niet geniet van toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten.

Inderdaad, in het kader van het administratief dossier blijkt dat, wanneer de verblijfsaanvraag van meer dan 3 maanden door de Heer S. op 13 januari 2014 werd ingediend, de betrokkene de loonfiches van Mevrouw M. had neergelegd maar eveneens de arbeidsovereenkomst van deze laatste die een activiteit uitoefent in het kader van de dienstencheques.

Het gaat dus in geen geval over interimwerk.

De arbeidsovereenkomst neergelegd door verzoeker en getekend door Mevrouw C. M. op 19 november 2007 bevestigt wel degelijk dat betrokkene voltijds is aangeworven voor onbepaalde duur a rato van 38 uur/week.

Er is dus duidelijk geen enkel element dat toelaat te zeggen dat dit werk een interimwerk zu zijn.

Daarenboven heeft betrokkene een aantal van haar loonfiches neergelegd die bewijzen dat zij een gemiddelde van meer dan 1300€ netto per maand ontvangt.

Dat betrokkene dus het barema vastgesteld door de wettelijke bepalingen, overschrijdt.

Dat er dus duidelijk in hoofde van Mevrouw C. M., die het recht op verblijf opent voor verzoeker, toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten bestaan in de zin van het artikel 40ter van de wet van 15.12.80.

Daarenboven, was het aan de Dienst Vreemdelingenzaken, overeenkomstig de Europese Richtlijn over de familiehereniging en de onderrichting van het Gerechtshof van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest Chakroun dat herinnert dat het aan iedere lidstaat is, om op een individuele manier het geval van een aanvrager van een verblijf van meer dan 3 maanden familielid van een Europese onderdaan, te evalueren.

Doch, het past te herinneren dat het artikel 42 van de wet van 15.12.80 stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing, zich alle nuttige inlichtingen moest doen overmaken door de vreemdeling of iedere andere Belgische overheid betreffende de behoeften van het gezin.

In tegenstelling tot wat is gesteld in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, is het dus aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de behoeften van het gezin waarbinnen de verzoeker woont, na te gaan.

Doch, bij het zien van de elementen van het administratief dossier, blijkt het duidelijk dat het artikel 42§1 in geen geval werd gerealiseerd.

In het kader van zijn annulatieberoep had verzoeker gewag gemaakt van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 september 2012 dat de Dienst Vreemdelingenzaken, die niet was overgegaan tot dit onderzoek met betrekking tot het artikel 42§1 van de wet van 15/12/1980, had gesanctioneerd.

Deze onderrichting van het Europese Hof van Justitie wordt eveneens teruggevonden in de rechtspraak van de raad van State die, in een arrest van 11 juni 2013 n° 207.073 stelt: » Oordelend dat het blijkt uit het artikel 40 ter voornoemd dat de Belgische onderdaan die wenst dat zijn buitenlandse echtgenoot

hem vervoegt, in zijn hoofde het bestaan moet aantonen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen anderen dat deze onder meer afkomstig uit bijkomende bijstandsstelsels en dat deze voorwaarde verondersteld wordt te zijn vervuld indien deze inkomsten minstens gelijk zijn aan honderdtwintig percent van het leefloon dat in hoofdzaak blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15/12/1980 over de toegang, het verblijf, het vestigen en het verwijderen van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden verbonden aan de familiehereniging dat het feit om het aldus vastgestelde niveau van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten niet te bereiken de kandidaat die herenigt ipso facto niet kan beroven van zijn recht op familiehereniging want dit bedrag dient enkel als referentie maar dat in geval , de wetgever « een procedure heeft voorzien betreffende het onderzoek van voldoende bestaansmiddelen van een concrete familie wiens inkomsten lager zouden zijn dans het referentiebedrag vereist door de wet om te begroten welke het bedrag is dat nodig is om aan deze familie toe te laten te leven volgens haar individuele behoeften zonder beroep te moeten doen om de hulp van de openbare overheden dat dit het voorwerp is van het artikel 42§1 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. »

Gezien dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is het aan de Dienst Vreemdelingenzaken, indien hij inderdaad oordeelde dat de persoon die het recht op verblijf opent, in casu Mevrouw C. M., niet beschikte over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten, om toch de behoeften van het gezin te onderzoeken en op een gedetailleerde manier te beschrijven dat het geheel van de lasten, met cijfers ter staving, gedragen door het gezin niet zou toelaten om de Heer S. ten laste te nemen.

Dat dit element in geen geval door de Dienst Vreemdelingenzaken werd onderzocht.

Dat deze beslissing dus ondoeltreffende gemotiveerd is en moet worden vernietigd.”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40ter van vreemdelingenwet en uit de bewijzen die werden voorgelegd betreffende de inkomsten van de partner van de verzoeker blijkt dat het inkomen noch stabiel, noch regelmatig is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)*

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.(...)”

Uit de lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid *juncto* artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat uit de voorgelegde bewijsstukken geen stabiel en regelmatig inkomen van de referentiepersoon van verzoeker is aangetoond. De bewijslast inzake het aantonen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Verzoeker betwist het motief en wijst op het arbeidscontact van 19 november 2007 waaruit blijkt dat zijn partner voltijds is aangeworven voor onbepaalde duur. Verzoeker stelt dat het in geen geval gaat om interimwerk.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Waar verzoeker thans verwijst naar een arbeidsovereenkomst van 19 november 2007, in bijlage van verzoekschrift gevoegd, dient de Raad vast te stellen dat dit stuk, blijkens de stukken van het administratief dossier, niet is voorgelegd. Verzoeker heeft verschillende loonfiches voorgelegd, opgesteld door een interimkantoor. Het oordeel van verweerder dat de loonfiches voor de periode 28 oktober 2013 tot 22 december 2013 aantonen dat verzoekers partner tewerkgesteld is via interimarbeid, is niet kennelijk onredelijk. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de arbeidsovereenkomst van 19 november 2007, nu uit het administratief dossier niet blijkt dat hij deze ter kennis heeft gebracht aan verweerder. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 40*bis* en artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat de bestreden beslissing een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. *In casu* worden ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit interimarbeid niet in aanmerking genomen omdat niet is aangetoond dat deze bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, nu er slechts inkomsten van enkele maanden zijn voorgelegd en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Inderdaad, verzoeker oordeelt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten gezien het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 rechtvaardigt, eveneens gezien het algemeen principe van de goede administratie, om over te gaan tot een volledig en persoonlijk onderzoek van het geval van verzoeker alvorens iedere maatregel tot verwijdering te nemen.

Inderdaad, verzoeker is van oordeel dat het, volgens de tekst van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, aan de Dienst Vreemdelingenzaken is, wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigt, om de redenen uit te leggen waarom hij in casu ervoor heeft gekozen om deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden te doen vergezellen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Doch, bij het lezen van de bestreden beslissing, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele doeltreffende motivering opgesteld in het kader van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienaangaande maakt verzoeker gewag van een arrest van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen 116000 van 19 december 2013 dat stelt "Aangezien het gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten dat in dezelfde betekenisakte zit, laat de verzoekende partij onder meer een schending

gelden van het 62 van de wet van 15 december 1980 en van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen die de beslissing staven, moet aanduiden en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze verplichting tot uitdrukkelijke motivering waartoe de bestuursoverheid gehouden is, zelfs wanneer de beslissing niet betwist wordt, aan de bestemming ervan toelaten, de redenen te kennen waarop deze overheid zich baseert om ze, desgevallend, te kunnen betwisten in het kader van een beroep. De term « afdoende » die in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 staat, impliceert dat de motivering in rechte en in feite in verhouding moet staan tot de draagwijdte van de genomen beslissing.

Er moet worden vastgesteld dat het bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten helemaal niet gemotiveerd is en bijgevolg de feitelijke elementen niet aanduidt waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om zo'n beslissing te nemen op grond van het artikel 7 van de wet van 15 december 1980. Deze elementen blijken evenmin uit de motivering van de beslissing van weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, genomen tegen de verzoekster.

Zoals hiervoor herinnerd, laat het feit dat de verwerende partij de vraag voor een toelating tot verblijf van de verzoekende partij heeft verworpen, laat niet toe hieruit te besluiten dat deze niet wettelijk in het Koninkrijk verblijft. Zonder afbreuk te doen aan de vraag of, overeenkomstig het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980, het bevel om het grondgebied te verlaten

« kon » of « moest » genomen worden, moest de verwerende partij in ieder geval haar verplichting tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen nakomen. Het is trouwens slechts door het nakomen van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of de beslissing genomen werd op grond van een willekeurige bevoegdheid of niet.

Aangezien het gaat om het argument geformuleerd door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, volgens hetwelke « Het dient en het volstaat zich de vraag te stellen over het belang dat verzoekster zou hebben met het middel trouwens hetzelfde als CCE x - Pagina 4 terwijl zij beweert niet enkel het bevel om het grondgebied te verlaten te bestrijden maar eveneens de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf [sic], formuleert zij enkel grieven tegen het bevel om het grondgebied te verlaten », moet worden vastgesteld dat dit in de hiervoor ontwikkelde redenering wordt ontmoet.

Aangezien het gaat om het argument geformuleerd in dezelfde nota volgens dewelke, « verzoekster in gebreke blijft een titel of een ander recht te rechtvaardigen dat haar zou toelaten in België te verblijven, en die desgevallend had kunnen tussenkomen in de beoordeling van de tegenpartij op het ogenblik van de het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. te rechtvaardigen. En nog anders gezegd, terwijl verzoekster niet ontkent dat zij de voorwaarden voor haar verblijf in België niet meer vervuld als burger van de gemeenschap – bezoldigde werknemer en zich niet beroept op een ander recht om op het Belgische grondgebied te blijven, kan met zich enkel vragen stellen over het belang dat zij zou hebben bij het middel dat erin bestaat om aan de tegenpartij te verwijten dat zij een maatregel tot verwijdering niet overvloedig heeft gemotiveerd bij afwezigheid van iedere bewering vanwege de verzoekende partij tot het behoud op het Belgische grondgebied », is deze niet van dien aard dat zij de hiervoor ontwikkelde redenering kan onkrachten, te meer daar de verwerende partij, tegenover het bevel om het grondgebied te verlaten, helemaal tekort is geschoten aan haar verplichting tot uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, zoals hiervoor herinnerd, en zij laat hierdoor niet toe aan de verzoekende partij om de redenen te kennen waarop zij deze beslissing steunt en deze materieel te betwisten.

Het argument van de verzoekende partij, volgens hetwelk de verwerende partij, wat betref het bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichtingen tot een formele motivering van de administratieve handelingen, zoals blijkt uit de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan dus worden gevolgd.

Het eerste middel is, in voormelde mate, gegrond."

3.4 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker de schending voor van de artikelen 1-3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat er gemotiveerd diende te worden waarom de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vergezeld gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing het volgende bepaalt: "Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Het tweede middel is ongegrond."

3.5 Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen, ...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoeker betoogt in essentie dat verwerende partij de redenen dient uit te leggen waarom hij tot de afgifte van een bevel is overgegaan en dat er derhalve met betrekking tot deze beslissing niet werd voldaan aan de formele motiveringsplicht die is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Verwerende partij geeft weliswaar aan dat verzoeker geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, doch laat na de wettelijke grondslag van het bevel te vermelden. Er moet trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de

vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepaling met betrekking tot dit bevel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven evenwel dat het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, leidt evenwel niet tot de vaststelling dat hierdoor ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet dient te worden vernietigd. Het eerste middel met betrekking tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden is ongegrond. Het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf kan aldus niet tot de nietigverklaring leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 juni 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN